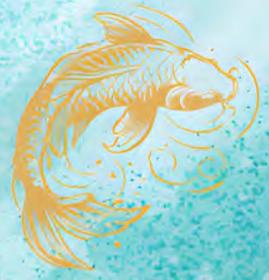

ນາມຢາ
ລ້າໄພລົບ
໑໑໒
ປລາມາໄຮປ
ຜູ້ນຳ ໑໐

ເຮືອນ: ສາມພຣະວິໄນພຣ
ປກ: ດິວິໄນ

ໂຕ້ອ 1

คุณนายสายลับดวงปลาคาร์ปยุค 70 เล่ม 1

เขียน	মনพระจันทร์
วาดปก	ศิริ69
บรรณาธิการ	Lapix
ช่องทางติดต่อ	FB: Ocean Books

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 และที่แก้ไขเพิ่มเติมทุกฉบับ ห้ามมิให้ผู้ใดทำการคัดลอก ทำซ้ำ ดัดแปลงเนื้อหาบางส่วนหรือทั้งหมด เพื่อผลิตเป็นรูปเล่มและ/หรือสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เพื่อการใด ๆ เว้นแต่ได้รับการอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น หากฝ่าฝืนจะดำเนินการทางกฎหมายให้ถึงที่สุด

คำโปรย

ภารกิจสังหารสามีในคืนเข้าห้องนั้นหรือ? ไร้สาระ! สำหรับอดีต CEO ที่เพิ่งตายเพราะทำงานหนักอย่าง 'หลินชิงเยียน' ภารกิจเดียวที่เธอต้องการคือ “การนอนเป็นแมวบนพูกนุ่ม ๆ” ส่วนสามีพลตรีผู้แสนขี้ระแวงคนนั้นนะเธอ... ถ้าายหนักพอก็เอา "เซ็คเปล่า" มาแลกกับการมีชีวิตรอดไปก็แล้วกัน

เรื่องย่อ

เมื่อ 'หลินชิงเยียน' CEO สาวผู้บ้างานแห่งศตวรรษที่ 21 วุบตายคาโต๊ะทำงานแล้วตื่นขึ้นมาในร่างของสายลับสาวรหัส 'กุหลาบดำ' ปี 1975 เธอพบว่าตัวเองกำลังถือมีดเตรียมปลิดชีพ 'โจวหยางเฟิง' นายทหารหนุ่มอนาคตไกลในคืนแต่งงาน!

แต่กุหลาบดำคนใหม่ไม่ใช่เครื่องมือสังหารของใครอีกต่อไป เธอตัดสินใจโยนมีดทิ้งลงถังขยะและยื่นข้อเสนอ "หน้าเงิน" ให้สามีเพื่อแลกกับความสบายท่ามกลางความหวาดระแวงของสามีหนุ่มผู้กุมอำนาจข่าวกรอง และการไถ่ค่าจากองค์กรลับที่เธอทรยศ

ทว่าด้วย 'ดวงปลาการ์ป' สุดเฮงที่ติดตัวมาแต่ชาติปางก่อน ผสมกับ 'ตรรกะ CEO' ที่มองทุกวิกฤตเป็นโอกาส หลินชิงเยียนจึงเริ่มปั่นป่วนวงการเศรษฐกิจและกองทัพเงินจนกลับตาลปัตร จากเมียในนามที่เขาเกลียดเข้าไส้ กลายเป็นคู่หูทางธุรกิจ (และหัวใจ) ที่มีมูลค่ามหาศาลจนพลตรีจอมเปย์ต้องยอมสยบให้แต่เพียงผู้เดียว

Writer's Talk (บันทึกจากนักเขียน)

สวัสดีค่ะผู้อ่านที่รักทุกท่าน “มนพระจันทร์” ขอต้อนรับทุกท่านเข้าสู่โลกของ หลินชิงเยียน คุณนายสายลับผู้มีดวงปลาคาร์ปทองคำเหนือใคร

ก่อนจะเริ่มดำดิ่งไปกับภารกิจสุดป่วนและแผนการเงินสุดล้ำ ไรต์มีข้อชี้แจงเล็กน้อยเพื่ออรรถรสในการอ่านดังนี้ค่ะ:

1. โลกคู่ขนาน: นิยายเรื่องนี้เซตติงอยู่ในยุค 70 ของจีนในรูปแบบ "โลกคู่ขนาน" เนื้อหาทั้งหมดไม่ได้อ้างอิงข้อมูลทางประวัติศาสตร์ ตรรกะหรือความสมเหตุสมผลในชีวิตจริงแบบ 100% ค่ะ
2. เน้นความเวอร์วังและสุขนิยม: เตรียมพบกับความววยระดับมหาศาลของนางเอก ความสายเปย์และคลังรักแบบไม่มีที่สิ้นสุดของพระเอก รวมถึงจำนวนเงินที่เวอร์วังอลังการ ซึ่งในประวัติศาสตร์จริงอาจเป็นไปได้ยาก แต่ในโลกของหลินชิงเยียน... อะไรก็เกิดขึ้นได้ค่ะ
3. สไตล์การใช้ภาษา: เนื่องจากนางเอกของเราคืออดีต CEO สาวผู้คล่องแคล่วจากศตวรรษที่ 21 ในเนื้อหาอาจมีการใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษปะปนอยู่บ้าง เพื่ออรรถรส ความทันสมัย และเพื่อให้เข้ากับคาแรกเตอร์นักธุรกิจหญิงรุ่นใหม่ (เราจะได้รับความรู้สึกถึงความ Professional และความคึกฉั่นในวงการธุรกิจได้ชัดเจนขึ้นค่ะ)

4. อ่านเพื่อความบันเทิง: จุดประสงค์หลักของนิยายเรื่องนี้คือความสนุก เบาสมอง และความสะใจ ไรต์อยากให้คุณทุกคนได้พักผ่อนหย่อนใจไปกับความโศกคดีของน้อง

กติกากการอยู่ร่วมกัน:

หากนักอ่านท่านใดรู้สึกว่เนื้อหาไม่ถูกจริตหรือไม่ใช่แนวที่ชอบ ขอความกรุณาถออกเงียบ ๆ เพื่อความสบายใจของทุกฝ่ายนะคะ รมกวางดคอมเมนต์ที่สร้างมลพิษหรือบั่นทอนกำลังใจกันน้ำ คอมมูนิตี้ี้เราเน้นความรักและความสนุกค่ะ

สุดท้ายนี้ มาร่วมเป็นกำลังใจให้คุณนายสายลับ หลินชิงเยียน ของเราทำภารกิจ "นอนเป็นแมว" ให้สำเร็จกันด้วยนะคะ!

Enjoy Reading ค่ะ

รัก, มนพระจันทร์

ตอนที่ 1. ภารกิจแรกคือ... การนอน

"เลขาจาง! ตัดโบนัสฝ่ายจัดซื้อเดี๋ยวนี้ ใครสั่งให้เอาไม้กระดานมาทำเตียงนอนอะ?"

เสียงตวาดแหลมสูงดังก้องไปทั่วห้องนอนกว้างขวาง มันเจียบกริบจนได้ยินเสียงสะท้อนของตัวเอง **หลินชิงเยียน** ดิตตัวลุกขึ้นนั่งด้วยความหงุดหงิด นิ้วเรียวยาวชี้กราดไปที่ความว่างเปล่าตรงหน้าเตรียมจะสวดชุดใหญ่ใส่ลูกน้องที่ทำงานไม่ได้ตั้งใจตามความเคยชิน

"ฉันบอกแล้วใช่ไหมว่าพวกต้องนำเข้าจากอิตาลีเท่านั้น นี่พวกคุณกล้าดียังไงเอา..."

คำด่าที่เหลือกลืนหายไปในลำคอ เมื่อดวงตาคู่สวยเริ่มปรับโฟกัสได้ชัดเจน

ไม่มีเลขาจางที่ยืนก้มหน้าตัวสั้น ไม่มีห้องนอนเพดานสูงสไตล์โมเดิร์น และไม่มีเครื่องปรับอากาศเย็นฉ่ำ

มีเพียงแสงจันทร์ที่ลอดผ่านหน้าต่างไม้แกะสลักลายวิจิตรเข้ามากระทบกับแจกันลายครามใบโตและเครื่องเรือนไม้สีเข้มมันวับที่ดูแพงระยับแต่เซยสะบัด

"ที่นี่... ที่ไหน?"

หญิงสาวยกมือขึ้นกุมขมับที่ปวดตบ ๆ พลังก็มลงมองมือตัวเอง ไม่ใช่มือที่ผ่านการทำเล็บเจลสีน้ำตาลสวยงามอย่างที่เคยเป็น แต่มันเป็นมือชาวซิดที่มีรอยด้านแข็ง ๆ อยู่ตามข้อนิ้วและฝ่ามือ มันเหมือนรอยด้านที่เกิดจากการจับอาวุธมาเป็นเวลานาน

ทันใดนั้น ความทรงจำที่ไม่ใช่ของเธอก็แล่นเข้ามาในหัว

ไม่ใช่หลินซิงเยียน CEO สาวผู้ทำงานแห่งศตวรรษที่ 21 อีกต่อไป... แต่คือ 'หลินซิงเยียน' สายลับรหัสกุหลาบดำแห่งองค์กรเงาในปี 1975

ให้ตายเถอะ... นี่ฉันทะเล่มีติมาหรือ? ซีรีส์แนวตั้งที่เลขาชอบอ่านนั่นนะ?

เธออยากจะทำเราะ แต่สถานการณ์ตอนนี้มันขำไม่ออก ความทรงจำบอกเธอว่า วันนี้คือวันแต่งงานคืนแรกของเธอกับ 'โจวหยางเฟิง' เป้าหมายที่เธอต้องลอบสังหาร ผู้ชายคนนั้นคือนายทหารหนุ่มอนาคตไกลจากตระกูลใหญ่ที่มีอำนาจล้นฟ้า และหน้าที่ของเธอคือต้องเชือดคอเขาในคืนนี้ ก่อนรุ่งสาง

บ้าบอที่สุด! คนเฟิงจะตายเพราะทำงานหนักมาหยก ๆ ยังไม่ทันได้พักผ่อนให้สบาย ก็ต้องมาตื่นรับภารกิจฆ่าคนเนี่ยนะ? ฝันไปเถอะ!

หลินซิงเยียนทิ้งตัวลงนอนแผ่หลากับเตียงไม้อีกครั้ง คราวนี้

เธอรู้อย่างไรว่าทำไมมันถึงแข็ง มันคือเตียงไม้สักทองแกะสลักอย่างดี ราคาแพงหูฉี่ แต่สำหรับคนที่ติดฟูกสปริงอย่างเธอ มันก็แค่ไม้กระดานราคาแพงดี ๆ นี่เอง

ในหัวเริ่มคำนวณผลได้ผลเสียอย่างรวดเร็วตามสัญชาตญาณ นักธุรกิจ

ถ้าฆ่าเขา... เธอก็ต้องหนี ต้องใช้ชีวิตหลบ ๆ ซ่อน ๆ นอนกลางดินกินกลางทราย ถูกทหารทั้งกองทัพตามล่า ดีไม่ดีอาจจะโดนจับไปยิงเป้า ชีวิตแบบนั้นมันคุ้มค่าเหนื่อยตรงไหน? ไม่มีโบนัส ไม่มีวันหยุดพักร้อน มีแต่ความเสี่ยงระดับสูง

แต่ถ้าไม่ฆ่า... องค์กรก็จะส่งคนมาเก็บเธอ ข้อนี้อิงดูน่ารำคาญ แต่ก็ยังดีกว่าต้องออกแรงเอง

หญิงสาวถอนหายใจยาวเหยียด พลิกตัวตะแคงข้างหวังจะข่มตานอนต่อ แต่แก้มของเธอกลับสัมผัสโดนวัตถุเย็นเฉียบที่ซ่อนอยู่ใต้หมอน

เธอล้วงมือเข้าไปใต้หมอนใบใหญ่ที่ปกलयนกยวนย่างคู่สัมผัสได้ถึงด้ามจับโลหะ เมื่อดึงออกมา มันคือมีดสั้นเล่มงามที่ถูกลับจนคมกริบ ใบมีดสะท้อนแสงจันทร์วาววับ

นี่คืออาวุธที่องค์กรเตรียมไว้ให้ 'กุหลาบดำ' ใช้ปลิดชีพสามีนาคินเข้าหอ

หลินซิงเยียนถือมีดสั้นไว้ในมือ ชั่งน้ำหนักของมันเบา ๆ ร่างกายนี้จดจำวิธีใช้อาวุธได้ทุกรูปแบบ กล้ามเนื้อของเธอตั้งเครียดขึ้นมาโดยอัตโนมัติพร้อมที่จะใช้งานมัน

หนักชะมัด... ถือไปก็เมื่อยมือเปล่า ๆ

เธอแบ่ปากมองมีดในมือด้วยสายตาเหยียดหยาม สำหรับเธอตอนนี้ มันไม่ใช่เครื่องมือสังหารที่น่าเกรงขาม แต่มันคือขยะชิ้นหนึ่งที่เกะกะการนอนหลับ

ถ้าซ่อนไว้ได้หมอน เกิดนอนคืนแล้วมันบาดคอตัวเองตาย จะทำยังไง? ใครมันช่างคิดเอาของมีคมมาไว้บนเตียง ไร้อารยธรรมสิ้นดี หญิงสาวลุกขึ้นจากเตียง เดินลากเท้าไปที่มุมห้องที่มีถังขยะวางอยู่

เคร็ง!

เสียงโลหะกระทบกันดังดังขึ้น หลินซิงเยียนโยนมีดสั้นเล่มนั้นทิ้งลงถังขยะอย่างไม่ไยดี ราวกับกำลังทิ้งกระดาษทิชชูใช้แล้ว เธอไม่แม้แต่จะเสียเวลาห่อมันด้วยซ้ำ

"จบภารกิจ" เธอพิมพ์กำกับตัวเอง

"ภารกิจของฉันทือการนอน ใครจะตายก็ช่าง แต่ฉันต้องรอดจากความง่วง"

เธอกวาดสายตามองไปรอบห้องหอหุหุรา เฟอ์นิเจอร์ทุก

ขึ้นบงบอกฐานะความรวยของตระกูลโจวได้เป็นอย่างดี เสียอย่าง
เดียวคือรสนิยมคนเลือกเฟอร์นิเจอร์คงจะแก่พอดู ถึงได้เน้นงานไม้
แข็ง ๆ แบบนี้

เมื่อเดินกลับมาที่เตียง เธอพยายามใช้มือกดลงไปบนที่นอน
หวังว่าจะมีสัมผัสที่นุ่มพอ แต่ความจริงก็คือความจริง มันแข็งโป๊ก

นี่ตระกูลโจวรวยจริงหรือเปล่าเนี่ย? หรือว่าตางกนั้นแกล้งให้
ฉันนอนลำบาก? ฮืม... คอยดูเถอะ พรุ่งนี้ฉันจะเอาเงินของเขาไปซื้อ
ฟูกขนเป็ดมาถมให้เต็มห้องเลย

หลินซิงเขียนทิ้งตัวลงนอนอีกครั้ง คราวนี้เธอพยายามจัด
ท่าทางให้สบายที่สุดเท่าที่จะทำได้ แขนข้างหนึ่งก่ายหน้าผาก อีก
ข้างวางพาดไปบนพื้นที่ว่างข้างตัวที่ควรจะเป็นที่นอนของเจ้าบ่าว

โชคดีที่คืนนี้ 'โจวหยางเฟิง' ไม่ได้เข้ามาในห้องหอ ความทรง
จำบอกว่าเขาถูกเรียกตัวด่วนไปที่กองพลทหารตั้งแต่ช่วงหัวค่ำ
ปล่อยให้สาวให้นั่งตบยุงรอแก้ว ซึ่งนั่นถือเป็นเรื่องดีที่สุดสำหรับเธอ
ในตอนนี้

ไม่มีสามี = ไม่มีควมร่วนวาย

ไม่มีควมร่วนวาย = ได้นอนเต็มอิม

เชิฐทำงานหนักไปเถอะพ่อคุณ ฉันขอตัวลาออกจากการเป็น
มนุษย์เงินเดือนและสายลับถาวร นับตั้งแต่วินาทีนี้ อาชีพใหม่ของ

ฉันคือ... แมว

ความคิดนั้นทำให้มุมปากของเธอยกยิ้มขึ้นเล็กน้อย ความตึงเครียดที่สะสมมาตั้งแต่ชาติปางก่อนค่อย ๆ ผ่อนคลายลง

เธอหลับตาลง ตัดการรับรู้จากโลกภายนอก ไม่สนใจว่าพรุ่งนี้เช้าจะต้องตื่นมาเจอกับอะไร หรือองค์กรจะส่งใครมาตามทวงงานขอแค่ตอนนี้... วินาทีนี้... เธอได้นอนหลับโดยไม่ต้องตั้งนาฬิกาปลุกก็พอ

เสียงลมหายใจของหญิงสาวเริ่มสม่ำเสมอ เข้าสู่ห้วงนิทราอย่างรวดเร็ว โดยหารู้ไม่ว่าการกระทำอันแสนเอาแต่ใจของเธอเมื่อครู่... การโยนมีดทิ้งและการนอนหลับอย่างตายอดตายอยาก กำลังจะกลายเป็นจุดเปลี่ยนสำคัญที่ทำให้ชะตาชีวิตของเธอและสามีในนามเปลี่ยนไป

บทที่ 2 สามิผู้หวาดระแวงกับเซ็คเปล่า

เวลาตีสามสิบห้านาที

ประตูห้องหอดูผลึกออกอย่างเงียบเชียบที่สุด ชนิดที่ว่า แม้แต่ยุ่งก็อาจจะไม่ทันสังเกตเห็น ร่องเท้าคอมแบทขัดเงาวาววับ ก้าวเข้ามาในความมืดด้วยจังหวะที่มั่นคงแผ่วเบา

'โจวหยางเฟิง' นายพลหนุ่มผู้กุมอำนาจหน่วยข่าวกรองทหาร กวาดสายตาคมกริบฝ่าความมืดไปที่เตียงนอนไม้สักทองหลังใหญ่ มือขวาของเขากุมด้ามปืนพกที่เอวไว้โดยสัญชาตญาณ ไม่ใช่เพราะ เขากลัวภรรยาหมาด ๆ แต่เขากลัวว่าเธอจะตายเร็วเกินไปก่อนที่เขา จะได้ข้อมูลที่ต้องการ

มุมปากหยักลึกยักยิ้มเย็นชาเมื่อเห็นร่างบางบนเตียงนอนนึ่ง สนิท

หลับ? หึ... การแสดงยอดเยี่ยม

ในสายตาของเขา ผู้หญิงคนนี่คือ 'กั๊กตั๊ก' ที่องค์กรเงาส่งมา เขาจำเหตุการณ์เมื่อเดือนก่อนได้แม่นยำ งานเลี้ยงน้ำชาที่โรงละคร หลินซิงเยียนจงใจเดินชนเขาแล้วแก้มเป็นลมล้มพับในอ้อมแขน ต่อ หน้าสื่อมวลชนและบรรดาผู้อาวุโส จากนั้นก็บีบน้ำตาเรียกร้องความ รับผิดชอบ หว่าเขาตะแคงเนื้อต้องตัวเธอแล้วทำให้เสื่อมเสียเกียรติ

วิธีการสกปรก ตื่นเขิน แต่ได้ผลชะงัด

ตระกูลโจวที่เคร่งครัดเรื่องชื่อเสียงจำต้องรับเธอเข้ามาเป็น
สะใภ้ แต่หารู้ไม่ว่านั่นคือสิ่งที่เขาต้องการพอดี การมีสายลับอยู่ใน
บ้าน ย่อมง่ายกว่าการตามจับหนูที่วิ่งพล่านอยู่ข้างนอก ถ้าเธอขยับ
ตัวเมื่อไหร่ เขาจะบดขยี้องค์กรนั้นให้ละคามือ

"เลิกแก๊งหลับได้แล้ว หลินชิงเยียน"

เสียงทุ้มต่ำทรงอำนาจเอ่ยขึ้นท่ามกลางความเงียบ เขาเดิน
เข้าไปหยุดที่ข้างเตียง เว้นระยะห่างพอสมควร เพื่อกรณีที่เธอซ่อน
อาวุธไว้ใต้หมอน

แต่ร่างบนเตียงกลับไม่มีปฏิกิริยาตอบโต้ ไม่มีการสะดุ้ง ไม่มี
การตัวมืดมิดสวนกลับมา มีเพียงเสียงลมหายใจสม่ำเสมอและเสียง
พึมพำเบา ๆ ที่ฟังไม่ได้ศัพท์

โจวหยางเฟิงขมวดคิ้ว ความระแวงพุ่งสูงขึ้น หรือจะเป็นแก๊ง
พิช? เขากลับหายใจชั่วขณะ สายตาสแกนไปรอบ ๆ เพื่อหาความ
ผิดปกติ แต่ก็ไม่พบอะไรนอกจากถังขยะที่มุมห้องที่มีแสงสะท้อนวูบ
วาบแปลก ๆ

เขาตัดสินใจยื่นมือออกไปกระชากผ้าห่มนมผืนหนาออกจาก
ตัวเธอ เพื่อเปิดโปงอาวุธที่ซ่อนอยู่

พรี๊ป!

"อ้อ..."

หญิงสาวบนเตียงครางประท้วงด้วยความรำคาญ ขนตาอนยาวกะพริบถี่ ๆ ก่อนจะปรือตาขึ้นมองผู้บุกรุกด้วยสายตาที่... ว่างเปล่า?

ไม่ใช่แววตาอาฆาตมาดร้ายของนักฆ่า ไม่ใช่แววตายั่วยวนของนางจิ้งจอก แต่มันคือแววตาของคนโมโหที่ถูกปลุกตอนตีสาม

"คุณเป็นใคร?" หลินซิงเยียนถามเสียงจ้วเจีย สมอที่ยังประมวผลไม่เสร็จ

"รูมเซอร์วิสเหรอ? ฉันบอกแล้วไงว่าห้ามรบกวนแขก"

โจวหยางเฟิงชะงักไปครู่หนึ่ง รูมเซอร์วิส? ภาษาบ้าอะไรของหล่อน? "ลืมหน้าสามีตัวเองเร็วขนาดนั้นเชียวหรือ?" เขาถามลองเชิง น้ำเสียงกอดดันข่มขวัญศัตรู

คำว่า 'สามี' เหมือนเป็นคีย์เวิร์ดที่ไปกระตุ้นต่อมความจำของอดีต CEO สาว หลินซิงเยียนถึงสติกลับมาได้เล็กน้อย สายตาเริ่มโฟกัสไปที่ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ในชุดเครื่องแบบทหารเต็มยศ ไหล่กว้าง เอวสอบ หน้าตาหล่อเหลาคมคายแบบลูกรักพระเจ้า แต่ติดตรงที่แผ่รังสีอำมหิตออกมาจนห้องเย็นยะเยือก

อ้อ... เป้าหมายสังหาร นายพลโจวหยางเฟิง

"อ้อ... คุณเองเหรอ" หลินซิงเยียนถอนหายใจยาว แล้วดึงผ้า

ห่มกลับมาคลุมโปงต่อ

"กลับมาแล้วก็ปิดไฟด้วย แสบตา"

โจวหยางเฟิงยื่นแข็งที่อู่เป็นรูปปั้นหิน นิ่มนมนิดแผน นิดคิ้ว นิด
ทุกอย่าง ตามหลักจิตวิทยา เธอต้องตกใจ หรือไม่ก็ต้องพยายามแก้
ตัว หรือลงมือโจมตี แต่นี่เธอกลับ... ไล่เขาไปปิดไฟ?

"ลุกขึ้นมาคุยกันให้รู้เรื่อง" เขากระซอกผ้าห่มออกอีกครั้ง
คราวนี้แรงกว่าเดิม

"เธอคิดจะเล่นลูกไม้..."

"โธ้ย! จะเอาอะไรกันหนักหนาซะ"

คราวนี้หลินซิงเขียนลุกขึ้นนั่งจริง ๆ ผมเผ้ายุ่งเหยิง ใบหน้า
สวยจัดบึ้งตึงถึงขีดสุด ความอดทนต่อการถูกกวนเวลานอนของเธอมี
ค่าติดลบ

"เตียงก็แข็ง หมอนก็เหม็นสาบ แล้วนี่ยังมีคนมาดึงผ้าห่ม
เล่นอีก คุณเป็นนายพลภาษาอะไร ทำไมไม่รู้จักมารยาทสากลว่า
ห้ามปลุกคนที่กำลังนอนหลับ"

โจวหยางเฟิงถึงกับผงะ เขาเตรียมรับมือมิดสัน ปืน หรือยา
พิษ แต่เขาไม่ได้เตรียมรับมือกับมนุษย์เมียขี้เหวี่ยง

"เตียงแข็ง?" เขาทวนคำอย่างงุนงง นี่คือการเตือนสำคัญนั้น
หรือ?

"นี่มันไม้สักทองอายุร้อยปี..."

"จะร้อยปีหรือพันปี ถ้ามันนอนแล้วปวดหลัง มันก็คือขยะ"
หลินซิงเยียนสวนกลับทันควัน เธอยื่นแบมือไปตรงหน้าเขา

"เอามา"

โจวหยางเฟิงหรีตามองมือนั้น ระวังตัวแจ *ยาพิษชนิดลัมผัส?*
"เอาอะไร?"

"เงินไง" เธอตอบหน้าตาย

"คุณรวยไม่ใช่เหรอ? พรุ่งนี้ฉันจะสั่งฟูกสปริงกับชุดเครื่องนอน
ใหม่ แล้วก็เปลี่ยนไอ้ผ้าฆ่าคนสีแดงแสนานี่ด้วย จำมาซะดี ๆ ค่า
เสียเวลาที่ทำฉันตื่น"

ความเงิบเข้าปกคลุมห้องหออีกครั้ง โจวหยางเฟิงจ้องมอง
ผู้หญิงตรงหน้าอย่างพิจารณา หรือนี่คือแผนใหม่? แกล้งทำเป็นหิว
เงินเพื่อกลบเกลื่อนร่องรอย? หรือแกล้งทำตัวไร้สาระเพื่อให้เขาตาย
ใจ?

*น่าสนใจ... ถ้าอยากเล่นบทคนหน้าเงิน ฉันก็จะสนองให้ ดูซิ
ว่าจะแสดงได้นานแค่ไหน*

เขาล้วงมือเข้าไปในเสื้อสูท หยิบสมุดเช็คออกมาพร้อมปากกา
สละบัตรข้อมือเซ็นชื่อลงไปอย่างรวดเร็ว แล้วฉีกยื่นให้เธอ

"กรอกตัวเลขเอาเอง" เขาพูดเสียงเรียบ

"หวังว่าคงจะพอค่าฟูกและค่าปิดปากเรื่องที่ผมจะไม่นอนห้องนี้"

หลินซิงเยียนรับเช็คมาดู ดวงตาที่เป็นประกายง่วงงุนเมื่อกี้เปลี่ยนเป็นประกายวิบวับทันทีที่เห็นลายเซ็นและตราประทับของธนาคารทหาร

เช็คเปล่า... สวรรค์โปรด สามีคนนี่ถึงจะน่ารำคาญไปหน่อย แต่ก็นับว่าเป็นคนรู้ความ

"ขอบคุณค่ะ ท่านนายพัน" น้ำเสียงของเธอเปลี่ยนจากหลังเท้าเป็นหน้ามือ หวานหยดย้อยจนน่าขนลุก

"เชิญคุณไปนอนที่กองพล หรือที่ห้องทำงาน หรือที่ไหนก็ได้ตามสบาย ฉันสัญญาว่าจะไม่ปากโป้ง และจะดูแลเตียงไม้... เอ้ยเตียงมวงคลนี้ให้อย่างดี"

พูดจบ เธอก็สอดเช็คไว้ใต้หมอน (แทนที่ตำแหน่งมีดสั้นที่เพิ่งทิ้งไป) แล้วทิ้งตัวลงนอน หันหลังให้เขา ดึงผ้าห่มคลุมโปง จบการสนทนาแต่เพียงเท่านี้

โจวหยางเฟิงยืนมองก้อนผ้าห่มที่เริ่มขยับตามจังหวะหายใจเข้าออกด้วยความรู้สึกที่บรรยายไม่ถูก

เขาเคยเจอสายลับมาเป็นร้อยรูปแบบ ทั้งพวกยั่วชวน พวกซื่อป้อ พวกโหดเหี้ยม แต่ไม่เคยเจอพวก... หน้าเงินและซีเซาขนาดนี้

หล่อนประมาทเกินไป หรือเขาคิดมากไปเอง?

สายตาคมเหลือบไปเห็นถังขยะไม้ที่มุมห้อง แสงจันทร์สะท้อนโลหะวาววับที่นอนกันถึง เขาเดินเข้าไปดูใกล้ ๆ แล้วก็ต้องขมวดคิ้วแน่นกว่าเดิม

มีดสั้นตรากุหลาบ... อาวุธประจำกายของนักฆ่าระดับสูง ถูกทิ้งรวมกับเศษกระดาษขีดหน้าอย่างไม่ไยดี รวากับเป็นขยะไร้ค่า

โจวหยางเฟิงเงยหน้ามองร่างบนเตียงอีกครั้ง ความหวาดระแวงในใจไม่ได้ลดลง แต่มันเปลี่ยนรูปแบบไป

"หลินซิงเยียน... เธอเป็นใครกันแน่?"

เขาเก็บความสงสัยไว้ในใจ ก่อนจะเดินออกจากห้องไปเงียบ ๆ ทิ้งให้ภรรยาหมาด ๆ นอนกอดเช็กเปล่าฝืนหวานถึงที่นอน ยางพาราอิตาลีรุ่นลิมิเต็ดอี디션 ที่เธอจะถลุงเงินเขาซื้อในวันรุ่งขึ้น

บทที่ 3 นกพิราบดวงช่วยกับหน้าต่างที่ปิดตาย

"ใครเปิดไฟ? บอกให้ปิดไฟเดี๋ยวนี้ ฝ่ายอาคารทำงานกันยังไง อะ ปล่อยให้แสงแยงตาประชาชนได้เนี่ย? ตัดเงินเดือนให้หมด"

เสียงบ่นพึมพำด้วยความหงุดหงิดดังอื้ออึงออกมาจากก้อนผ้าห่ม นวมผืนหนาที่ขดตัวกลมอยู่บนเตียง

หลินซิงเยียนขมวดคิ้วยุ่งทั้งที่ยังหลับตา ความร้อนจาก แสงแดดและความหิวที่เริ่มประทุ้งในกระเพาะทำให้เธอรู้สึกตัวตื่น แต่สัญชาตญาณความซึ่เกียรติที่ฝังรากลึกสั่งการให้เธอพลิกตัวหนีแสง แสงหามุมมืดในกองผ้าห่ม

ก็โหมงแล้วเนี่ย...

เธอพยายามคำนวณเวลาจากความรู้สึก แดโหมง? เก้าโหมง? หรืออาจจะสิบโหมงแล้ว? ถ้าเป็นชีวิตก่อน ป่านนี้เธอคงนั่งประชุม บอร์ดบริหาร ดื่มกาแฟแก้วที่สาม และไล่เบี่ยกับยอดขายไตรมาส ล่าสุดจนพนักงานหน้าซีดกันเป็นแถว

แต่ตอนนี้... เธอคือคุณนายว่างงานผู้ร่ำรวย (จากเซ็คเปเล่าเมื่อ คีน) หน้าทีเดียวของเธอคือการหายใจทิ้งและนอนกลิ้งไปมา

"ก๊อก... ก๊อก... ก๊อก..."

เสียงเคาะเบา ๆ ที่กรอบหน้าต่างไม่ถึงสติเธอให้ตื่นตัวขึ้น

เล็กน้อย ไม่ใช่เสียงเคาะประตูขออนุญาตแบบแม่บ้านมารยาทงาม และไม่ใช่เสียงลมพัดกิ่งไม้กระทบผนัง แต่มันเป็นเสียงของแข็งกระทบเนื้อไม้เป็นจังหวะที่จิงใจและสม่ำเสมอ

ลั่น-ยาว-ลั่น... ลั่น-ลั่น-ยาว...

สมองส่วนความทรงจำของเจ้าของร่างเดิมทำงานอัตโนมัติ ราวกับเครื่องจักร มันถอดรหัสเสียงนั้นออกมาเป็นคำพูดทันที: "รายงานสถานการณ์ด่วน ทำไมเป้าหมายยังไม่ตาย ยืนยันพิกัด"

หลินซิงเขียนลืมนตาขึ้นข้างหนึ่งด้วยความหงุดหงิด มองฝ่าความมัวัวไปที่เงาตะคุ่ม ๆ นอกหน้าต่าง เห็นเงาร่างเล็ก ๆ ของนกพิราบสีเทาเกาะอยู่ที่ขอบวงกบ มันกำลังใช้จี้อปากสีเข้มเคาะไม้ด้วยความร้อนรนและเร่งรีบ ราวกับพนักงานส่งเอกสารที่กลัวจะตอกบัตรไม่ทัน

"น่ารำคาญ" เธอพิมพ์เสียงแหบพร่า พลิกตัวนอนหงายมองเพดานห้อง

ถ้าเป็นหลินซิงเขียนคนเก่า 'กุหลาบดำ' คงจะติดตัวผึ้งจากเตียง รีบกระโจนไปเปิดหน้าต่าง รับสาส์นลับจากแคปซูลที่ข้อเท้า นก แล้วเขียนรายงานแก้ตัวมือเป็นระวิงด้วยความหวาดกลัว บทลงโทษจากองค์กร

แต่สำหรับหลินซิงเขียนคนนี้ ผู้ซึ่งเพิ่งประกาศอิสรภาพจาก

การเป็นทาสงาน การลุดไปเปิดหน้าต่างเพื่อรับงานเพิ่ม ถือเป็น 'ภาวะ' ที่อยู่นอกเหนือสัญญาจ้างอย่างรุนแรง

นี่มันปี 1975 หรือยุคหินกันแน่? ยังใช้นกพิราบส่งข่าวกันอยู่อีกหรือ? โทรศัพท์ก็มี โทรเลขก็มี ทำไมไม่ใช้? หรือกลัวเปลืองค่าโทร? องค์กรนี้มันงกขนาดไหนกันนะ

เธอถอนหายใจยาวเหยียด พยายามข่มตานอนต่อโดยทำหุทวนลม แต่ดูเหมือนเจ้านกพิราบผู้นำสงสารจะไม่เข้าใจหลักการ Work-Life Balance ของมนุษย์เงินเดือน มันยังคงเคาะต่อไป ถี่ขึ้นและแรงขึ้น จนกลายเป็นเสียงร้วที่น่าปวดประสาท

"ก๊อก ๆ ๆ! ก๊อก ๆ ๆ ๆ! ก๊อก ๆ ๆ ๆ!"

"โ๊ย! จะนอนไวย์"

เส้นความอดทนเส้นสุดท้ายของอดีต CEO ขาดฝั่ง หลินซิงเยียนลุดพรวดพราดขึ้นจากเตียงด้วยผมเผ้าที่ชี้ฟูเหมือนรังนก คิวแฮมอนไบแข็ง ๆ (ที่เธอสาบแช่งมาตั้งคืนว่าเหมือนก้อนอิฐ) แล้ววางมือขว้างใส่บานหน้าต่างด้วยความแม่นยำและความแรงระดับนักเบสบอลมืออาชีพ

ปัง!

หมอนกระแทกบานหน้าต่างไม้ตั้งสนั่นหวั่นไหว แรงสั่นสะเทือนทำให้กลอนหน้าต่างที่เก่าขยับ แต่มันไม่ได้เปิดออก

กลับกัน แรงกระแทกนั้นทำให้เจ้านกพิราบที่เกาะอยู่ตกใจจนเสียหลัก มันกระพือปีกบินถลาตออกจากขอบหน้าต่างด้วยความตื่นตระหนก...

และนั่นคือความผิดพลาดครั้งสุดท้ายในชีวิตการทำงานของมัน

จืดดดดด! พรึบ!

เสียงเหมือนกระแสไฟฟ้าลัดวงจรดังขึ้นเบา ๆ ตามด้วยเสียงตาข่ายติดตัวและเสียงวัตถุหนัก ๆ ร่วงตู่บลลงสู่พื้นดินนอกห้อง

หลินซิงเยียนชะงักมือที่กำลังจะคว้าหมอนอีกใบ คิ้วเรียวยาวขมวดมุ่นเข้าหากัน *เมื่อไหร่เสียงอะไร? นกยางหรือ? หรือเสียงเครื่องปั๊มลมปังระเบิด?*

ความอยากรู้อยากเห็นเอาชนะความขี้เกียจได้ชั่วคราว เธอค่อย ๆ ลากสังขารลงจากเตียง เดินโซซัดโซเซไปที่หน้าต่างต่าง แจ้มออกดูด้วยความสงสัย

ภาพที่เห็นทำเอาเธอเบิกตากว้างเล็กน้อย แล้วผิวกายหรือเบา ๆ

ที่พื้นดินใต้พุ่มไม้ตัดนอกหน้าต่าง มีกรงตาข่ายโลหะขนาดใหญ่ติดตัวขึ้นมาจากดิน ครอบขังร่างของนกพิราบสี่สารเอาไว้ ภายในอย่างแน่นหนา เจ้านกตัวนั้นนอนกระตุกแห้ง ๆ อยู่ในกรง

ชนปีกข้างหนึ่งมีรอยไหม้และส่งควันจาง ๆ ออกมา ดูเหมือนว่ารอบตัวบ้านหลังนี้จะเต็มไปด้วยระบบรักษาความปลอดภัยและกับดักที่ 'สามีชีระแวง' ของเธอวางเอาไว้

"สมน้ำหน้า" เธอพิมพ์ ฟังกรอบหน้าต่างมองผลงาน (ทางอ้อม) ของตัวเอง

"บอกแล้วว่าวันนี้วันหยุด ไม่รับแขก ไม่รับงาน ไม่รับนก"

แต่ก่อนที่เธอจะได้กลับไปทิ้งตัวลงนอนต่อ ประตูห้องหอกก็ถูกเปิดออกอย่างรุนแรงราวกับมีใครเอาเท้ายัน

ปัง!

โจวหยางเพิ่งยืนอยู่ที่หน้าประตู ในมือขวากระชับปืนพกสีดำมะเมื่่อมเตรียมพร้อม สีหน้าเคร่งเครียดดูตัน แววตาคมกริบกวาดมองไปทั่วห้องเพื่อหาภัยคุกคาม เขาได้ยินเสียงวัตถุกระแทกหน้าต่างและเสียงสัญญาณเตือนภัยจากกับดักโซน C ทำงาน จึงรีบบุกเข้ามา เพราะนึกว่าภรรยาตัวแสบกำลังจะแหกคุก... เอ้ย แหกห้องหอกนี้หรือไม่ก็มีมือสังหารบุกเข้ามาช่วยเธอ

แต่ภาพที่ปรากฏแก่สายตานายพลหนุ่มกลับไม่ใช่ฉากการต่อสู้เด็ดขาด

หลินชิงเยียนในชุดนอนผ้าแพรสีแดงสด (ที่หลุดลุ่ยเล็กน้อยเผยให้เห็นไหปลาร้าขาวเนียน) ยืนหาวหวิด ๆ อยู่ริมหน้าต่าง ผม

แผ่ยุ่งเหยิงไม่เป็นทรง ชี้นิ้วไปข้างนอกด้วยท่าที่เบื่อหน่ายเหมือนคน
เพิ่งตื่นมาเจอหมาข้างบ้านเห่า

"สามีคะ" เธอเรียกเขาด้วยน้ำเสียงงัวเงีย

"ช่วยบอก รปภ. บ้านคุณหน่อยได้ไหม ว่าคราวหน้าถ้าจะดัก
จับสัตว์รบกวน ช่วยใช้วิธีที่เสียงเบากว่านี้หน่อย คนจะหลับจะนอน
สะดุ้งตื่นมาหัวใจวายตายใครจะรับผิดชอบ?"

โจวหยางเพิ่งลดปืนลงช้า ๆ แต่ยังไม่ปลดเซฟตี้ เขาเดินคุ่ม ๆ
เข้ามาประชิดตัวเธอแล้วมองลอดช่องหน้าต่างออกไป

สิ่งที่เขาเห็นคือนกพิราบสื่อสารพันธุ์พิเศษ สีเทาปลอด มี
ปลอกขาลโลหะสัญลักษณ์เฉพาะตัว นอนสิ้นฤทธิ์อยู่ในกับดักไฟฟ้าที่
เขาวางซ่อนไว้ใต้พุ่มไม้

นั่นมัน... นกส่งสาส์นระดับสูงขององค์กรเงา

เขามองสลับระหว่างนกในกรงกับหญิงสาวที่ยืนทำหน้ามึนอยู่
ข้าง ๆ สมองอันชาญฉลาดและชี้ระแวงของนายพลหนุ่มเริ่ม
ประมวลผลอย่างรวดเร็วราวกับคอมพิวเตอร์

ตามหลักปฏิบัติของสายลับ เมื่อนกสื่อสารมาถึง พวกเขาต้อง
รีบรับสาส์น อ่าน แล้วทำลายหลักฐานทันที หรือไม่ก็ต้องรีบปล่อย
นกไปให้เร็วที่สุดเพื่อไม่ให้ใครจับได้ การที่นกมาติดกับดักหน้าห้อง
แบบนี้ มีความเป็นไปได้สองทาง